

109

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1956 r.

w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

Uposażenia zasadnicze.

§ 1. Ustanawia się dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia na stanowiskach określonych w §§ 2 — 4 miesięczne uposażenie zasadnicze według następujących stawek:

Stawka	Kwota miesięcznego uposażenia zasadniczego w złotych
I S	500
II S	520
III S	540
IV S	570
V S	610
VI S	660
VII S	740
VIII S	860
IX S	1000
X S	1200

§ 2. 1. Uczeń w zawodzie otrzymuje uposażenie według stawki I S.

2. Salowa, noszowy, pomoc laboratoryjna, pomoc dentystyczna i łazienkowy otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki III S, po trzech latach — według stawki IV S oraz po pięciu latach — według stawki V S.

3. Dezynfektor i sterylizator otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki IV S, po

trzech latach — według stawki V S oraz po pięciu latach — według stawki VI S.

§ 3. 1. Relewista otrzymuje w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki VII S, a po trzech latach — według stawki VIII S.

2. Zarządzający kuchnią, pralnią, szwalnią lub magazynem oraz kierownik gospodarczy otrzymują uposażenie:

- 1) w zakładach o liczbie łóżek do 100 — według stawki VI S,
- 2) w zakładach o liczbie łóżek ponad 100 do 300: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VI S, a po trzech latach — według stawki VII S,
- 3) w zakładach o liczbie łóżek ponad 300: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VII S, a po trzech latach — według stawki VIII S.

3. Intendent w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej otrzymuje uposażenie:

- 1) w zakładzie o liczbie łóżek do 300 — według stawki VIII S,
- 2) w zakładzie o liczbie łóżek ponad 300 do 500: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VIII S, a po trzech latach — według stawki IX S,
- 3) w zakładzie o liczbie łóżek ponad 500: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki IX S, a po trzech latach — według stawki X S.

4. Zastępca intendenta w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej otrzymuje uposażenie :

- 1) w zakładzie o liczbie łóżek ponad 300 do 500: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VI S, a po trzech latach — według stawki VII S,
- 2) w zakładzie o liczbie łóżek ponad 500: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VII S, a po trzech latach — według stawki VIII S.

5. Zarządzająca kuchnią mleczną otrzymuje uposażenie:

- 1) w kuchni mlecznej produkującej do 50 l mieszanek dziennie: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki VI S, a po trzech latach — według stawki VII S,
- 2) w kuchni mlecznej produkującej powyżej 50 do 200 l mieszanek dziennie: w ciągu pierwszych trzech lat pracy —

według stawki VII S, a po trzech latach — według stawki VIII S,

- 3) w kuchni mlecznej produkującej ponad 200 l mieszanek dziennie: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki IX S, a po trzech latach — według stawki X S.

§ 4. 1. Pomoc kuchenna otrzymuje w ciągu pierwszego roku pracy uposażenie według stawki I S, a po roku — według stawki II S.

2. Fasowaczka otrzymuje w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki III S, po trzech latach — według stawki IV S, a po pięciu latach — według stawki V S.

3. Pracz pralni mechanicznej i starszy pracz otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki IV S, po trzech latach — według stawki V S, a po pięciu latach — według stawki VI S.

4. Magazynier i kucharz otrzymują uposażenie:

- 1) w zakładach o liczbie łóżek do 300: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki IV S, a po trzech latach — według stawki V S,
- 2) w zakładach o liczbie łóżek ponad 300: w ciągu pierwszych trzech lat pracy — według stawki V S, a po trzech latach — według stawki VI S.

5. Kuchmistrz otrzymuje w ciągu pierwszych trzech lat pracy uposażenie według stawki IX S, a po trzech latach pracy — według stawki X S.

§ 5. 1. Przejście do wyższej stawki uposażenia następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej stawki w myśl §§ 2 — 4.

2. Do wymaganych okresów pracy zalicza się pracownikowi okresy przepracowane na danym stanowisku w tym samym lub innym zakładzie pracy.

3. Salowym, noszowym, pomocom laboratoryjnym, pomocom dentystycznym, dezynfektorom i sterylizatorom wykazującym należyte kwalifikacje do wymaganych okresów pracy zalicza się ponadto w całości lub w części okresy poprzedniego zatrudnienia, które umożliwiły nabycie potrzebnych kwalifikacji.

4. Minister Zdrowia określi szczegółowo zasady i tryb obliczania okresu pracy, stanowiącego podstawę przejścia do wyższej stawki uposażenia.

§ 6. 1. Uposażenia określone w § 1 otrzymują:

- 1) przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo:
- a) salowe zatrudnione bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
- b) salowe i uczniowie w zawodzie, zatrudnieni w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizjoterapeutycznych;
- 2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo — pozostali pracownicy.

2. Minister Zdrowia określi szczegółowo warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się uposażenie za godzinę, stanowiące część uposażenia określonego w § 1:

- 1) 1/125 — dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,
- 2) 1/200 — dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy, wypłaca się wynagrodzenie obliczone według zasad określonych w ust. 3, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% wynagrodzenia, a za następne godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, o ile pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% wynagrodzenia zasadniczego.

Dodatki specjalne.

§ 7. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego:

- 1) pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kapielowych:
- a) przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
- b) w charakterze sprzątaczek;
- 2) salowym i noszowym zatrudnionym na oddziałach psychiatrii sądowej.

§ 8. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 30% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym:

- 1) w szpitalach, oddziałach i klinikach zakaźnych oraz zakładach i komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę,
- 2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej zamkniętej, przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę,
- 3) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej otwartej przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy,
- 4) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych,
- 5) w ambulatoriach (ambulansach — kolumnach), ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
- 6) w zakładach (pracowniach) anatomo-patologicznych (prosektoriach) i w zakładach medycyny sądowej, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania,
- 7) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych i serologicznych, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania, lub w zmywalni szkła laboratoryjnego.

- 8) w lecznicach Ministerstwa Zdrowia oraz ich oddziałach terenowych,
- 9) w Instytucie Gruźlicy.

§ 9. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 30% uposażenia zasadniczego:

- 1) dezynfektorom,
- 2) noszowym zatrudnionym w stacjach pogotowia ratunkowego, jeżeli do ich obowiązków podstawowych należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
- 3) salowym i noszowym zatrudnionym na oddziałach dla wcześniaków, oddziałach neurologicznych i neurochirurgicznych szpitali i klinik, w zakładach rehabilitacyjnych dla osób po przebytej chorobie Litlla i Heinego-Medina, w zakładach dla dzieci głęboko upośledzonych oraz dzieci kalekich.

§ 10. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 20% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, w stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych, nie wymienionych w § 7 pkt 1.

§ 11. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 15% uposażenia zasadniczego salowym i uczniom w zawodzie zatrudnionym w zakładach (pracowniach) rentgenowskich i fizjoterapeutycznych.

§ 12. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 10% uposażenia zasadniczego salowym zatrudnionym:

- 1) na oddziałach (salach) dla dzieci lub noworodków,
- 2) w domach małych dzieci,
- 3) w żłobkach z wyjątkiem żłobków sezonowych,
- 4) w prewentoriach dla dzieci do lat 3.

§ 13. 1. Pracownik może pobierać tylko jeden dodatek specjalny, w razie zaś zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków specjalnych uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

2. Prawo do dodatku specjalnego nie przysługuje pracownikom pozostającym na urlopie bezpłatnym, zawieszonym w pełnieniu służby oraz za okres przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których przywiązany jest dodatek specjalny, z tym że nie dotyczy to osób powołanych na doksztalcanie zawodowe.

§ 14. Dodatki specjalne wypłaca się miesięcznie z dołu.

§ 15. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym dodatek specjalny przysługuje tylko w niektórych komórkach organizacyjnych, ma prawo do dodatku specjalnego jedynie wówczas, gdy podstawowym miejscem jego zatrudnienia jest komórka, w której ten dodatek przysługuje.

§ 16. 1. W razie przejścia do pracy w komórce organizacyjnej, w której nie przysługuje dodatek specjalny, pracownik traci prawo do dodatku z dniem przeniesienia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadków przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety do lepszej lub

nieszkodliwej dla zdrowia pracy w związku z ciążą. W takim przypadku kobiecie przysługuje dodatek specjalny do czasu ukończenia przerwy w pracy przysługującej w związku z porodem.

§ 17. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie lub w komórce organizacyjnej, która na okres nasilenia chorób zakaźnych na danym terenie została przeznaczona wyłącznie dla chorych zakaźnie, ma prawo do dodatku specjalnego określonego w § 8 pkt 1 tylko za czas przepracowany w okresie przebywania w tym zakładzie lub komórce organizacyjnej chorych zakaźnych — z odliczeniem jednak okresów oddelegowania na szkolenie lub do innego zakładu, urlopów i nieobecności w pracy z innych powodów, z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w ust. 2.

2. W razie zachorowania w związku z zatrudnieniem na chorobę zakaźną, której przypadki są leczone w zakładzie (komórce organizacyjnej) określonym w ust. 1, pracownik zachowuje prawo do dodatku przez okres choroby, jednak nie dłużej niż przez 3 miesiące.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 18. Znosi się stanowiska starszej salowej, starszego noszowego, przyuczonego dezynfektora, przyuczonego sterylizatora i pomocy łazienkowego.

§ 19. Pracownikom, którzy bezpośrednio przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierali zgodnie z dotychczasowymi przepisami dodatek specjalny z tytułu udziału w zwalczaniu chorób wenerycznych, przyznaje się za czas zatrudnienia w dotychczasowych warunkach dodatek specjalny w wysokości kwoty dotąd pobieranej.

§ 20. 1. Pracownikom, którzy bezpośrednio przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierali uposażenie wyższe od przysługującego w myśl niniejszego rozporządzenia, przyznaje się uposażenie zasadnicze według odpowiedniej wyższej stawki.

2. Pracownik zachowuje uposażenie zasadnicze określone w ust. 1 w razie przejścia do pracy do innego zakładu służby zdrowia na takim samym stanowisku.

§ 21. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia (Dz. U. z 1949 r. Nr 14, poz. 88, z 1950 r. Nr 41, poz. 365 i Nr 52, poz. 480, z 1953 r. Nr 5, poz. 11 i Nr 38, poz. 162, z 1954 r. Nr 48, poz. 229 oraz z 1955 r. Nr 25, poz. 153) w części unormowanej w niniejszym rozporządzeniu.

§ 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Zdrowia, Pracy i Opieki Społecznej, Kolei oraz Finansów.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz